

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XXXIX. Argumentum. Disquiritur an licitus sit Baptismus datus à Parocho per immersionem? Et an validus factus sub Stillicidio? in Casu necessitatis Baptismus est dandus cum Aqua benedicta. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

- 2 Et quando eos alere in egestate? & num. 4.
 2 Actus non operantium ultra agentium intentionem.
 5 Pythacium quid sit?

Videamus modò quas obligationes contrahant Patrini levantes alienos filios de Sacro fonte? quæ quidem concernunt vel bonum animæ, vel utilitatem corporis eorumdem Filiorum. Et quo ad primum genus obligationum, videre oportet An Patrini teneantur instruere filios susceptos in baptismo de rebus Fidei, & de observantia legis Divinæ? Et in hoc respondent DD. omnes affirmative, ut non urgeat talis obligatio Patrinorum, nisi ubi opus fuerit; juxta expressionem Ritualis Romani in Rubric. de Sacram. Baptism. de Patrinis; ibi enim præcipitur, non esse admittendos in Patrinos, qui ignorant rudimenta fidei, & redditur ratio his verbis: *Hec enim Patrini spirituales filios suos, quos de Baptismi fonte susceperint, ubi opus fuerit, opportunè docere tenentur.* Quando autem sit opus eruditione Patrinorum explicat Grassius p. 2. lib. 1. cap. 2. num. 5. videlicet, quando ipsi cum infidelibus conversantur, ut erat in primitiva Ecclesia; & esse potest nunc in Indiis tam orientalibus, quam occidentalibus in quibus adhuc Paganorum magna est multitudo vel si parentes pueri suscepti sint infideles, vel parentibus orbatus ita distaret à Parocho, ut ad discendam Doctrinam Christianam accedere non posset; ut doctè probant Reginald. in praxi lib. 27. num. 34. Barbosa de Paroch. part. 2. cap. 18. num. 36. Layman. lib. 5. tract. 2. cap. 9. num. 1. Marchant. in Candelabr. Mistic. tract. 2. lect. 6. propos. 1. Tamburius de Triplici Jure lib. 2. cap. 3. §. 2. num. 23. & Cotonius lib. 2. contrav. 2. cap. 5. num. 66.

Altera obligatio Patrinorum concernit utilitatem corporalem infantium; ideo quærent DD. An Patrini teneantur alere in egestate Filios, quos de sacro fonte levaverunt? Negant aliqui ex his rationibus. 1. Quia Pater spiritualis non succedit filio, nec iste Patri. Butrius in cap. Transmissa. Qui fil. sint legit. Abbas in cap. Tanta. eod. tit. 2. Inter Patrem, & filium spiritualem extat sola spiritualis necessitudo, quæ non se extendit ad temporalia. Tiraquell. in l. Si unquam. num. 36. ubi DD. C. de Revoc. donat. 3. Actus non operantur ultra agentium intentionem. l. Non omnis. ff. Si cert. Pet. Sed intentio Patris spiritualis, dum levat filium de fonte, non est illum alendi temporaliter. Ergo. 4. Si moriatur Pater spiritualis sine propriis filiis, non succedit filius spiritualis, sed substituitur vocatus à præcedenti fidei committente. Eminen. Card. Mantica de Conject. ult. vol. lib. 11. tit. 8. num. 18. Tiraquell. ubi sup. Ergo. 5. Quia id esset aggravare hoc munus Patrinorum, ita ut pauci essent, qui subirent illud cum dedecore fidei Christianæ; ideoque Patrinos non esse obligatos alere filios spirituales egenos tenet, inter Legistas, Anton. Corduben. in l. Si quis à liberis in princ. num. 19. ff. de lib. agnoscen. vel alien. Et ex Moralistis Gobat de Baptif. tract. 2. num. 574. ubi citat pro hac opinione etiam Guilielm. Benedictum.

Affirmant alii plurimi ex sequentibus rationibus. 1. Cognatio spiritualis non est minor, quam carnalis, cap. Qui dormierit 27. q. 2. cap. Ita diligere. & cap. sequenti. 30. q. 3. Sed pater carnalis tene-

tur ad alimenta præstanda filiis legitimis, & naturalibus, cap. Jux naturale dist. 1. l. Si quis à liberis §. Si quis ex iis. ff. de lib. agnoscen. Ergo. 2. Pater spiritualis est magis diligendus, quam carnalis. Glos. in cap. Pythacium (id est, charta continens petitionem) in Verb. Multò magis 30. q. 3. Sed ubi est major dilectio, ibi est major retributio. Ergo filius spiritualis erit alendus. 3. Paternitas, & Filiatio spiritualis esse non debet inferioris virtutis, quam simplex amicitia. Sed simplex amicitia capit legata ex testamento minus solemniter. Tiraquell. in d. l. Si unquam. Vers. libertus num. 102. C. de revoc. donat. Ergo etiam spiritualis filiatio debet capere alimenta. 4. Regeneratio spiritualis æmulatur generationem carnalem. Sed ex generatione carnali provenit obligatio alimentorum. Surdus de alimentis tit. 1. quest. 1. Ergo etiam ex spirituali. 5. Mandat Apostolus, ut Operemur bonum ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei. Galat. 6. 10. Sed filius spiritualis est domesticus fidei. Ergo. 6. Ulterius testatur idem Apostolus, quòd si quis suorum, & maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit, & est infideli deterior. 1. Tim. 5. 8. Igitur Pater spiritualis si negaret alimenta spirituali filio egenti, domestico suo, incurreret notam infidelitatis; imò esset infideli deterior. 7. Filius non est inferioris conditionis, quam sint frater, & soror ipsius Patris. Sed redarguitur ab Apostolo frater, qui, si ejus frater, aut soror nudi sint, & indigeant victu quotidiano, dicat illis, ite in pace. Jac. 2. 15. Ergo esset redarguendus etiam pater spiritualis, qui filio spirituali, victu quotidiano indigenti, diceret, vade in pace. Quare hanc affirmativam opinionem tenent Baldus in Auth. Nisi rogati. num. 19. C. ad Trebell. Joan. Faber. in l. 1. C. de alien. liber. Francus in cap. 1. de Cognat. spirit. in 6. Alex. in addit. ad Bart. in tract. Aliment. num. 17. Tiraquell. in d. l. Si unquam Verb. Et suscepti liberos, quamvis in hac opinione non resideat, num. 27. ubi DD. plurimi, C. de Revoc. donat. Benincasa in tract. Paupert. in 7. q. in 2. spec. Jud. num. 10. Decius conf. 464. num. 11. & Surdus de Aliment. tit. 1. quest. 11. Quam quidem opinionem affirmativam intelligere debemus, dummodò non sint propinqui carnales ipsius pueri, qui velint, & possint illum alere; & quando Pater spiritualis sit dives, & habeat bona temporalia. Rationes autem opinionis contrariæ non obstant, quarum resolutio remittitur prudenti, & docto Lectori; & eas reperiet apud Tiraquellum d. num. 27. & seqq.

DECISIO XXXIX.

ARGUMENTUM.

Disquiritur an licitus sit Baptismus datus à Parocho per immersionem? & an validus factus sub Stillicidio? In casu necessitatis baptismus est dandus cum Aqua benedicta. Hinc Aquæ benedictæ quatuor præcipui effectus recensentur.

SUMMARIUM.

- 1 Immersione capitis pueri in aquam baptisterii an liceat baptizare?
- 2 Ritus baptizandi per infusionem aquæ mutari debet.
- 3 Ritus prædicti mutatio an sit venialis, vel mortalis culpa?

4 Stillici-

4. *Stillicidium an faciat baptismum validum?*
5. *Aqua benedicta antiquus usus in domibus Christianorum.*
6. *Aqua benedicta remittit peccata Venialia.*
7. *Cur servetur in ingressu Ecclesiae, & Dominicis diebus fiat aspersio ejus in Choro?*
8. *Displicentia culparum est necessaria ad earum remissionem.*
9. *Damones fugantur Aquabenedicta. Exempla de hoc.*
10. *Maleficia solvuntur Aqua benedicta.*
11. *Infirmittates quoque sanantur.*
12. *Adversitates depellit Aqua benedicta.*

Numquam satis agi potest de casibus occurrentibus in administratione Baptismi: idcirco hic veniunt examinandi duo sequentes. Primus est. Parochus in collatione Baptismi, deficiente urceolo, accipit infantem, & per immersionem in aquam Baptisterii illum baptizat. Queritur, an licite, & valide? Respondent infrascripti DD. & dicunt *valide*; sed *non licite*. Ratio, quod *valide*, est manifesta, quia sive per immersionem, sive per infusionem aquae, sive per asperisionem Baptismus est validus. S. Thom. 3. p. q. 66. art. 7. S. Cyr. lib. 4. epist. 7. ad Magnum, quae apud Jacob. Pamel. est 76. Layman. lib. 5. tract. 2. cap. 3. n. 4. Ratio autem quare *non licite* illa à Doctoribus allegatur, quia in Baptismo conferendo quilibet debet servare Ritus suae Ecclesiae; qui quidem Ritus est, non solum in Ecclesia Patavina, & tota Diocesi; sed in toto Serenissimo Venetiarum Dominio, ut Baptismus conferatur per aquae infusionem; & idcirco absque peccato immutari non debet. Bonacina de Sacram. disp. 2. qu. 2. punct. 3. propos. 2. num. 18. ubi plures allegat. Barbosa de Parocho part. 2. cap. 19. num. 48. Nisi iusta causa aliter suadeat; quae non videtur esse in nostro casu ob urceoli deficientiam; facillime enim poterat Parochus aquam manu elevare à fonte, illamque infundere super caput pueri, formam proferendo, & sic illum baptizare. Porro an haec ritus mutatio sit culpa gravis, vel venialis? non concordant Theologi, nam 3. *Nugus in S. Thom. d. 3. part. q. 66. art. 8. tenet, esse culpam mortalem. Sed è contra esse solummodo venialem scribit Sotus in 4. dist. 3. art. 7. & Greg. Valentia tom. 4. disp. 4. q. 1. punct. 2. quibus ad stipulatur Gobat. de Baptism. d. tract. 2. nu. 63. & Diana part. 5. tract. 3. resol. 19. Quae habitat in Coordinato tom. 1. tract. 1. resol. 67.*

Alter casus satis curiosus, sed fictus non factus, est huiusmodi. Curatus Sacramentum Baptismi ministrare cepit; sed ad fontem perventus, non reperiens clavem, vidensque stillicidia à testeo Ecclesiae cadentia, puerum supponit, & guttis illum tangentibus profert formam Baptismi. Queritur, an valide, & licite? Circa hunc casum infrascripti Theologi, ac Moralistae, & Summistae affirmant, quod *valide*; negant quod *licite*, nisi puer fuisset in periculo mortis, & tempus non sufficeret ad aperiendum baptismalem fontem. *Valide* igitur Parochus baptizavit, quia guttae aquae ex stillicidio provenientes, & tangentes suppositi pueri caput, sunt materia sufficiens Baptismi, ut affirmant omnes Doctores loquentes de Baptismo facto per asperisionem; & in puncto Bonacina de Sacram. cit. disp. 2. q. 2. punct. 3. n. 20. Barbosa d. cap. 18. num. 44. de Parocho. Layman d. lib. 5. tract. 2. cap. 3. sub num. 1. & Gobat d.

tract. 2. de Baptism. num. 60. Non autem *licite* baptizavit, quia est culpa gravis in solemni Baptismo non adhibere aquam benedictam, imò consecratam juxta Ritus Missalis Romani in die Sabbati Sancti Nugus in S. Thom. 3. p. q. 79. art. 4. Sylvest. Verb. Baptismus. 2. quest. 3. & est text. in Clem. Unic. de Baptism. Bonacina ubi supra punct. 7. n. 19. & ibi alii. Gobat d. tract. 2. de Baptism. num. 41. Quamvis esse solummodo culpam venialem defendat Quintanadvenas sing. 37. tract. 1. Et nullam culpam in casu necessitatis, & periculo vitae infantis baptizandi. Pasqualig. in decis. Moral. decis. 75. Gobat d. num. 41. ubi bene advertit, quod in casu necessitatis ab obstetricibus piis, & timoratis, si fieri potest, infans baptizandus est aqua simpliciter benedicta à Sacerdote, & quae servatur in domibus ad signum Crucis serò, & manè faciendum, ob reverentiam Sacramenti.

Et quoniam hic occasio tulit nominandi Aquam benedictam, quae in domibus fidelium conservatur; Lectores non pigeat observare ejus antiquum usum apud Christianos; de quo habetur text. in 5. cap. Aquam. 19. De consecrat. dist. 3. desumptus ex epistola Alexandri Papae Primi, qui fuit creatus Pontifex anno Domini 109 in cap. In Sabbato Sancto. 124. in cap. Nec quemquam. 125. De consecrat. dist. 4. & in cap. in capite Quadragesima 56. dist. 50. ex quibus juribus apparet, quod Ecclesia Catholica, usque ab initio, & suis primitivis temporibus instituit usum Aquae benedictae, qua uterentur fideles in domibus privatis, & Sacerdotes in Ecclesiasticis benedictionibus, ut eruditè demonstrant Casalius de Veterib. Christ. Ritib. cap. 36. pag. 161. ubi auctoritates SS. Patrum, & Conciliorum plures allegat, Magrius in Hierolexic. Verb. Aqua benedicta. Ubi tum circa originem ejusdem benedictionis, tum circa virtutes Aquae benedictae plurimas eruditiones colligit Eminentiss. Cardin. de Lauræa in epit. Can. Verb. Aqua benedicta. & Mathaeus in Sylva Historial. part. 2. lib. 7. tit. 21.

Et equidem Aquae benedictae mirabiles sunt effectus, provenientes in illos, à quibus devotè adhibetur. Quatuor autem sunt praecipui; nam. 1. Venialia peccata remittit. 2. Damones fugat. 3. Morbos sanat. 4. Adversitates depellit.

Primo *Aquabenedicta* peccata Venialia remittit, 6. tanquam unum ex Sacramentalibus ab Ecclesia institutum ad hunc effectum, de quo egimus supra Decis. XX. ubi de omnibus Sacramentalibus studia nostri Cleri retulimus, & illam celebrem Theologorum quaestionem tractavimus, Utrum Sacramentalibus deleantur peccata venialia ex opere operato, vel ex opere operantis; & quae requirantur in homine ad dictam deletionem consequendam? Igitur Aqua benedicta delet culpas veniales in homine iusto (nam qui scienter vivit in mortali peccato non potest hunc effectum consequi, cum careat gratia Dei. S. Thom. 3. p. q. 87. art. 4. Gobat tract. 6. num. 229) & hoc expresse habetur in cit. cap. Aquam 19. de consecrat. dist. 3. dicente: *Aquam sale conspersam in populis benedicimus, ut ea cuncti aspersi sanctificentur, & purificentur.* Et subinde demonstrante congruentiam hujus effectus remissionis venialium culparum ex cinere Vitulae, qui in lege veteri aspersus in populum, illum emundabat, & purificabat à legalibus immunditiis, juxta testimonium Apostoli ad Hebr. 9. 13.

Si enim sanguis hircorum, & taurorum, & cinis vitulae aspersus inquinatos sanctificat ad emundationem carnis. Et sicut sterilitas aquae sanata fuit per Eli-seum Prophetam sale asperso in ipsam, sic eo magis divinis precibus sacratus sal mixtus cum Aqua benedicta sterilitatem (ut habetur in eod. cap. *Aquam*) rerum aufert humanarum, & coinquinatos sanctificat, & purgat; id est à Venialibus; ut explicat hic Glossa in d. Verb. *Coinquinatos*. Et idem declarat variis exemplis, & testimoniis legis veteris S. Cypr. Papa in d. cap. *Nec quengquam. de Consecr. dist. 4.* Et S. Thom. 3. p. qu. 87. art. 3. in corp. ubi reddit rationem hujus effectus, quia scilicet aspersio Aquae benedictae fit cum aliquo motu reverentiae in Deum, & ad res divinas, & hoc modo operatur ad remissionem venialium peccatorum; adeo ut Nugnus in d. art. relatus à Gobat d. tract. 6. num. 240. scribat esse proximum errori in fide, si quis neget, per Aquam lustralem verè, & propriè remitti peccata Venialia. Accedit auctoritas Sanctae Matris Ecclesiae, quae in Ecclesiis conservat ipsam Aquam benedictam, qua se signent fideles ingredienti ad orandum, ut puriores sint coram Deo, unde solent dicere devoti, dum eam tangunt, se signaturi: *Aqua benedicta deleantur nostra delicta*: & singulis Dominicis diebus ante Missam Conventualem in Choro cantatur Antiphona *Asperges me, Domine, & mundabor, lavabis me, & super nivem dealabor*. Et fit aspersio aquae benedictae super Clerum, & populum ad delenda peccata Venialia; ut puriori affectu iste audiat, & ille celebret Missam solemnem; quam quidem doctrinam confirmat Joan. Pineda super Job par. 1. cap. 9. pag. 360. Barbosa in Collect. DD. ad cap. *Aqua. n. 3. de consecr. Eccles. vel Altar. & de Jure Ecclesiastico Univers. lib. 2. cap. 3. num. 31.*

Est tamen mente recolendum, quòd ad obtinendam remissionem culparum venialium per quodcunque Sacramentale, & sic per Aquam benedictam, requiritur vel virtualis, vel formalis displicentia earumdem venialium culparum; cum enim homo per quodlibet peccatum, etiam quotidianum, & veniale, aliquo modo recedat à voluntate Dei; non est conveniens, ut condonetur ipsi hic recessus, nisi per reditum; qui quidem non est sine displicentia, & detestatione praedicti recessus. Eminentiss. Cardin. de Lugo de *Poenit. disp. 9. num. 23.* Gobat d. tract. 6. n. 232. Formalis autem displicentia est, (exempli gratia, in *iracundia*) quando homo elevat mentem, seu cor ad Deum, & dolens de sua impatientia, proponit sufferre patienter, aut proximi imperfectiones, aut alias adversitates. Vel qui nimis comedit, & bibit, seu mendacia officiosa leviter, vel verba scurrilia, aut leves detractiones dixit; dolendo proponit, in posterum ab eis abstinere. Virtualis verò displicentia exercetur, quando qui aliquid praemissorum commisit, ex amore virtutis contrarium assumit operandum, per patientiam scilicet, abstinentiam, silentium, veracitatem, charitatem, & consimiles actus rectitudinis Christianae. Eminentiss. Cardin. de Lugo d. disp. 9. sect. 2. Dicastill. disp. 2. dub. 16. & 17. & Gobat d. tract. 6. n. 233. & seqq.

Secundò: Aqua benedicta fugat daemones. Legatur S. Terefia in sua Vita cap. 31. & part. 1. 2. epist. 33. num. 8. & part. 2. num. 7. & ibi Ad-den. Item Hieron. à Basilica Petri in Ephemerid,

Sacris, in vita S. Ulrici die 20. Febr. ubi scribit; quemdam vexatum paupertate vendidisse diabolo animam suam: sed cum poenitentia ductus properaret ad S. Ulricum, projectus fuit in flumen à diabolo, à quò tenebatur, ut suffocaretur. Sed occurrit S. Ulricus cum Aqua benedicta, cuius asperionem diabolus sufferre non potuit; & ideo suo mancipio relicto, aufugit.

P. Daniel Bartolus in sua Hist. Anglic. lib. 4. cap. 13. pag. 312. narrat, quòd dum P. Guilielmus Uveslon. Soc. Jesu in Anglia exorcizaret energumenum, & cogeret diabolum discedere ex illo corpore; immundus spiritus dixit; exibo, si approbes, me in te venire. Respondit Uveslon, veni, si à Deo licentiam habes. Replicavit diabolus; nequaquam venirem; siquidem si in te ego starem; cruciaretur eo modo, ac si collocaretur in Vase Aqua benedicta. His dictis discessit ab energumeno, & notum reliquit, quantum expavescat diabolus Aquam benedictam.

Idem P. Bartolus in Hist. Asia lib. 6. pag. 410. In Insula Amboina P. Ferdinandus Alvarez converterat ad fidem Idololatrias multos; cumque vellet amplam Crucem in quadam valle erigere, daemones tales terramotus agebant, ut plantari Crux non posset. Pater Alvarez asperxit Vallem Aqua benedicta, qua fugati daemones, terra quievit, & Crux erecta remansit.

In Sylva Historiali Matthaeoli part. 2. lib. 7. tit. 21. exempl. 11. Vidit Vir Religiosus multitudinem daemorum in sui Monasterii aula infirmorum, in qua jacebat Frater unus moribundus. Sed aspersa aqua benedicta per alium fratrem, daemones omnes aufugerunt.

Ibid. exempl. 12. Ex Vincent. Episc. Beluacen. narratur, quemdam Virum, vino madentem, dixisse daemoni existenti in alio energumeno; egredere ex illo, & in me venias; cui daemon respondit, venirem, nisi hoc mane te Aqua benedicta signasset. En igitur, quanta vis inest in lustrali Aqua ad expellendos, & terrendos daemones.

Sed aqua benedicta valet etiam ad impedienda maleficia. Hinc narrat Martinus Delrius Disq. 10. Magic. libr. 6. cap. 2. sect. 3. quòd viro cuidam Treviris anno 1588. mulier rustica nescio quid ovorum obtulit, excipit pileo pedissequus; mox pileum imponit capiti; & statim usque adeo vexari cepit dolore, ut penè desperet; confugit nescius, quid ageret, in aedem sacram; incensum caput immergit in Vas promptum aquae lustralis; convalescit. Maga comprehensa, in tortura dixit: ova sic fuisse venenata, ut gustantibus interitum, exuberationem tangentibus essent paritura.

Tertiò. Ad morbos sanandos, & sanitatem obtinendam mirabilis est Aqua benedicta. Henricus in sum. libr. 3. cap. 13. in fine, & ibi Gloss.

Habetur ex Surio in Mens. Februar. quòd Sancta Brigida Virgo in Scotia leprosis duobus luem detexit, eosque Aqua benedicta aspergens sanavit.

Idem in April. S. Theodorus Archimandrita eadem Aqua lustrali, tum filium Imperatoris Mauricii, tum alium quendam à lepra mundavit. Alium, cui facies post tergum detorta erat, curavit, Sanctus Theodorus Aquae benedicens, en accipe, inquit, & hac de Aqua consperge in nomine Domini.

S. Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 10. scribit, quòd S. Fortunatus Episcopus Tudertinus, militi Gotho

Gotho ex Vitigis Regis castris, cui prolapsus ex equo, crus fuerat perfractum, sanitatem illico restituit, infusa Aqua lustrali.

S. Theodoretus in *Hist. Religiosa*, de *Aphraate Eremita*, & aliis, pariter scribit, B. Macedonium potu Aquæ benedictæ, datæ cuidam mulieri, quæ in morbum ingluvie incidere, itaut in die esu triginta gallinarum non satiabatur, mirabiliter retudit immoderatam illam appetitionem. Aliam pariter mulierem à crudeli mentis delirio Aquæ benedictæ potu liberavit. Et S. Parthenius Lampfacensis Episcopus Aqua benedicta paralyticos, energumenesque abstersgens, mirifice curabat.

Thom. Bzovius lib. 5. de *Signis Eccles.* cap. 2. de *Moluchis* ita refert: Commune est hoc omnibus Insularum illarum indigenis, ut cum febri vexantur, vel aliter adversa valetudine, statim confugiant ad Templum, Aquam piacularem bibant, & protinus convalescant. S. Aldemarius *Monachus Casinen.* sanavit Canonicum quendam infirmum Aquæ benedictæ asperzione. Hier. à Basilica Petri in *Ephemerid. Sacris in Vita d. Sancti die 24. Martii.* Et die 12. Februar. in memor. S. Rioci narrat, ab eo Matrem defunctam aspersam Aqua benedicta ad vitam esse revocatam. Alia consimilia exempla facile est repetere in *Vitis Sanctorum*, & in *Historiis Ecclesiasticis*, & præcipue in Bagatta *Admirand. Orb. Christian.* in Hierolex Magrii *Verb. Aqua benedicta*, & in Cina P. Bartoli lib. 4. pag. 874. ac 875. & in sæculis Benedictionis noviter impressis.

Quartò: Adversitates depellit. Hinc Surius in *Septemb.* scribit, quòd S. Lioba Virgo, Antistia Fuldenfis Parthenii cœnobii, injecta modica lustrali Aqua, cui salem immiscuerat, à S. Bonifacio Archiepiscopo Moguntino inauguratum, compescuit ignem loca propinqua omnia depopulantem, ne utique septis Cœnobii noceret.

Bedæ de *gestis Anglor.* lib. 1. cap. 17. S. Germanus Episcopus Anthiodorensis, cum inter tumentes maris fluctus Navis periclitaretur, Aquæ benedictæ asperzione, sædam eam tempestatem sedavit.

Card. Batonijs *Ann. 885. De rebus gestis Stephani Papa VI.* Cum clades locustarum, quæ Prædecessoris sui Hadriani totam patriam consumpserant, male multiplicato germine nasci cœpissent, & omnia replevisent, miseris SS. Papa afflicti populi, post orationem factam, Aquam benedixit; iussitque illam spargi per sata, & vineas, & nulla penitus locusta remansit.

Choppus *Dialog. 1. contra Iconod. c. 3.* Mures devastantes terras Christianorum conspersi Aqua benedicta aufugerunt in gentiliū vineas. Consimile exemplum narrat Hier. à Basilica Petri in *Ephemerid. Sacris die 23. Januarius.* in Vita S. Urbani Episcopi. Alia haberi poterunt exempla, ac eruditiones ex *Historiis sacris*, quibus animarum Pastores præconizare poterunt suis populis devotionem lustralis Aquæ, ac in illis venerationem, & fiduciam accendere; præcipue si legerint Martin. Deltrium *Disquis. Magic. libr. 6. sect. 3. Vers. Nonum remedium.* pag. 735.

DECISIO XL.

ARGUMENTUM.

Resolvitur famosa Quæstio, an contrahat cognationem spiritualement in Baptismo

Procurator tenens nomine alterius infantem? An ille, qui misit ipsum Procuratorem? Item docetur, quinam prohibeantur esse Patrini in Baptismo?

SUMMARIUM.

- 1 Cognatio spiritualis in Baptismo an contrahatur à Procuratore, vel ab eo, qui ipsi mandavit, ut ejus nomine teneret infantem?
- 2 Patrini qui esse non possint in Baptismo?
- 3 Germani admittunt in Paternos etiam hæreticos.
- 4 Regulares non possunt esse Patrini. Et cur?
- 5 Ignorantes rudimenta fidei non debent admitti in Paternos.

Pro complemento eorum, quæ concernunt Paternos levantes pueros à sacro fonte, remanent explicandæ alia duæ Quæstiones. Prima est: An Patrinus mittens, vel ejus Procurator, tenens infantem in Baptismo, contrahat spiritualement cognationem? A Procuratore contrahi spiritualement cognationem nonnulli scripsere, ob rationem & ob auctoritatem Doctorum. Ratio est, quia ad cognationem spiritualement contrahendam requiritur tactus physicus in suscipiendo infantem de loco sacro. cap. De his, & cap. Ad limina. 30. q. 1. Sed Procurator est, qui tangit physice ipsum infantem, dum illum tenet in lavacro sacro. Ergo ipse est, qui contrahit spiritualement cognationem. Auctoritas Doctorum hanc opinionem confirmat; plures enim eam amplexati sunt tam Theologi, quam Canonistæ. Henriquez lib. 12. cap. 11. num. ult. Azorius p. 1. lib. 2. cap. 12. Covarruvias de *Sponsal. part. 2. cap. 6. §. 4. num. 6.* & alii apud Sanchez lib. 7. disp. 19. num. 4. de *Matrim.*

A Mittente ipsam contrahi cognationem, non autem à Procuratore misso, plurimi censuere; ea ratione, quia ad cognationem spiritualement contrahendam duo requiruntur: designatio Patrini facta à parentibus baptizandi, seu à Parocho; & intentio ipsius Patrini exercendi illud munus tanquam Patrinus, & contrahendi ipsam cognationem. Concil. Trid. sess. 24. de *Res. Matrim. cap. 2.* Sed Procurator tenens in Baptismo nomine alterius, à quo est missus, neque est designatus Patrinus à parentibus pueri, neque intendit agere illud munus nomine proprio, ut fiat cognatus. Ergo ipse non afficitur prædicto vinculo spiritualis cognationis. Hanc opinionem tenent Rebellen lib. 3. quest. 6. n. 12. Cotonius lib. 2. contr. 2. cap. 5. n. 90. Tamburinus de *Triplic. fur. lib. 2. cap. 4. §. 4. n. 7.* Barbosa de *Offic. Parochi cap. 18. num. 25.* & de *offic. Episcop. alleg. 30. n. 50.* Quam quidem opinionem in præsentem omnes Doctores sequuntur; tum quia est approbata à Sacra Congregatione teste Gavanto in *Manual. Verb. Baptismus num. 14.* Mario Antonino lib. 1. *resolut. ultim. casu 25.* Leone in *Thesaur. for. Eccles. part. 2. cap. 9. n. 63.* cum seqq. tum etiam quia eam amplexata est Rota Romana Verall. *decis. 147. part. 3.* Nicolius, qui Sacram Congregationem ita decrevisse refert tom. 1. *Instit. Civil. lib. 1. tit. 10. num. 37.* & Pignatellus tom. 7. *consult. 93. num. 3.* Verba Nicolii sunt ista: An verò hec cognatio contrahatur à Procuratore, vel ab eo, cujus nomine tenet? Sacra Congregatio Concilii censuit contrahi à mandante, non